

El motor d'aigua

Alfons Cama i Saballs

En Manel era un company meu de quan estudiàvem la carrera d'enginyeria industrial, branca mecànica. Era un bon estudiant i se'l veia amb molt de neguit a les classes de pràctiques. Perquè en les altres facetes de la vida era un desastre. I pel que fa als acostaments a les mosses, un zero a l'esquerra. Amb ulleres de cul de got, cabells esvalotats, malgirbat... Feia una pinta d'Einstein d'estar per casa que feia por.

Des que vam sortir de l'Escola d'Enginyers Industrials que no l'havia vist.

Aquest matí me l'he trobat en una cafeteria de Granollers. Jo hi era de pas i, pel que sembla, ell hi deu viure. M'he imaginat que treballava en alguna de les fàbriques de la perifèria de la ciutat. Li he preguntat per l'una i per l'altra, però ell només ha tingut la negació per resposta.

—I, doncs, —li he acabat demanant— a què et dediques?

—Ara sóc ric, jo! —m'ha contestat.

No se'l veia pas vestit com un home de calés. Tot al contrari. Anava fornit amb un jersei de llana estiregassat i uns pantalons de pana més refregats que els d'un camàlic del moll. I amb les mateixes ulleres de cul de got que jo li coneixia.

—I com t'ho has fet això, doncs?

—No ho saps? Vaig inventar el motor d'aigua.

—Què vols dir amb això?

—Sí, home, un motor de combustió que consumeix aigua, en lloc de benzina.

—No fotis! Vols dir que m'ho expliques bé?

—jo, tot sorprès. Vaig continuar per les qüestions tècniques—: I com funciona el cicle de combustió?

—Sí, home. L'aigua és hidrogen i oxigen, oi? Doncs els separo i faig la combustió de l'hidrogen. Ho pots entendre això, no?

—Però el rendiment deu ser nefast... Impensable que sigui rendible! —li he replicat.

—El que passa és que l'invent té el seu secret.

—Un secret...

—Sí, company. L'aigua ha de ser en estat sòlid.

—En estat sòlid...

—Sí, home: gel.

—Geel?

—Sí, gel. I de bona qualitat.

—De bona qualitat...

—Sí. S'ha d'importar del Pol Nord.

—Del Pol Nord...

—Sí. Només el gel del Pol Nord és d'una qualitat adequada.

—Collons, Manel, com et passes!

—Que no t'ho creus?

—Home, què vols que et digui.

—Ja t'ho faràs, noi. Ja veig que les classes de termodinàmica, a l'escola, no et van ser de gaire utilitat, a tu.

En això tenia raó, perquè no les suportava i des que vaig acabar la carrera que m'he dedicat al tractament d'aigües residuals: de la merda, per ser més exacte.

Llavors, una rossa espatarrant ha obert la porta del bar i l'ha mirat: «Manel, que no vénis?». I ell, amb un somriure malèfic, m'ha donat un cop de mà a l'espatlla i ha fotut el camp.